

gratum est nobis, voluptateque nos afficit, primam esse omnium, quae agimus, causam, recte docuerat, iucundaque sui tantum causa a nobis expeti; hic contra bonum a iucundo prorsus differre docet, ut bonum nihil videatur cum iucundo habere commune. Praeterquam autem quod secum haud bene consentit, ne totam quidem Calliclis sententiam refellit, ut quae de voluptatibus etiam animi commode accipitur, licet corpus solum respiciat, Callicles; in explendis enim, quae desunt, animi voluptatibus, et parandis, quibus caremus, animi corporisque virtutibus, omnis nostra videtur felicitas consistere, unde miseros non esse, quorum dolia sunt perforata, sequitur. Occasione hac oblata, ad dicendi artem simul reddit, et quenam sensu supra adulandi eam vocauerit peritiam, studet explanare. Oratores nempe, non audientium ciuiumque utilitatem, sed delectationem modo respiciunt, utque placeant auditoribus, iisque blandiantur, student. Si quis vero, esse etiam, qui utilitatem spectent ciuium, affirmet; ostendere neminem seu antiquiorum, seu seniorum poterit, qui eo fine oratione sit usus, ciuesque reddere iustos, temperantes, verbo bonos, studuerit. Libidinibus enim et cupiditatibus obtemperare, voluptatibus semper inhiando, non licet nobis: virtuti potius est opera nauanda, cum ipsa nos natura, normam quandam aliam a voluptate et cupiditatibus nostris esse, doceat, ad quam vita omnis est conformanda. Boni nempe causa omnia nobis esse facienda modo est demonstratum, virtusque ubi adfuerit, bonos nos redi, per se satis patet. Haec autem cuiusque rei virtus nihil est aliud, quam ordo, rectitudo, ac ornatus: unde fit, ut anima ordine ornatuque suo praedita, sit praeserenda ornatus experti. Cum itaque animus ordinatus sit idem temperans, ac prudens, temperansque ac

pru-